

til hele denne nye Ordning, idet for de bestaaende Ægteskabers Vedkommende dansk Formueret mellem Ægtefæller først foreslaas at træde i Kraft fra 1. Oktober 1922 og da saaledes, at det staar hver enkelt af Ægtefællerne frit for ved en før den 1. Oktober 1922 afgiven Erklæring at fordrø den hidtil i det paagældende Ægteskab bestaaende Formueordning opretholdt. Hovedsagen til de Ønsker, der er fremført fra sønderjydske Side med Hensyn til dette betydningsfulde Lovforslag, er nemlig at finde i det Forhold, at fra 1. Januar d. A. er dansk Arveret i fuldt Omfang indført i de sønderjydske Landsdele gennem Lov Nr. 258 af 28. Juni 1920, medens tysk Formueret mellem Ægtefæller, altsaa den efter Bürgerliches Gesetzbuch sædvanlige Ordning, er bibeholdt. Dette har ført til og har naturnødvendigt maattet føre til, at ved den første Ægtefælles Død Skifte ikke har kunnet undgaas, eller at Skifte ikke vil kunne undgaas. Efter den hidtil gældende tyske Arveret kunde de Ægteskaber, der var ordnet efter Bürgerliches Gesetzbuch's almindelige Regel om gesetzliches Güterrecht, Ægtefællerne undgaa Skifte og Deling ved ved gensidigt Testamente at indsætte den længstlevende til Universalarving, selv hvor der fandtes tvangsarveberettiget Afkom, selv hvor altsaa de tyske Regler om Pflichtteilsberechtigten skulde gøres gældende. Disse Forhold har det jo ikke været muligt at opretholde som Følge af, at man har indført dansk Arveret i de sønderjydske Landsdele fra 1. Januar 1922.

Man vilde selvfølgelig have kunnet gaa den Vej indtil videre at udsætte dansk Arverets Ikrafttræden, men vi har fra vor Side fundet dette yderst uheldigt, idet vi har ment, at naar først Retsenheden paa et saa dybt indgribende og vigtigt Omraade som Arveretten var besluttet, burde det derved have sit Forblivende. Men vi har ønsket ved Lovforslagets § 6 at sikre de Ægteskaber, der altsaa hviler paa den bestaaende formueretlige Ordning, og hvor der er oprettet testamentariske Dispositioner, ved hvilke der er tillagt den længstlevende Raadighed over eller Arveret til den først afdøde Ægtefælles Bo, mod Skifte og Deling ved den først afdøde Ægtefælles Død, svarende til det, der hidtil har været muligt paa Basis af den bestaaende tyske Lovgivning. I Praksis har nemlig den Ret at kunne indsætte den længstlevende til Universalarving eller tillægge den paagældende Raadighed over den først afdøde Ægtefælles Bostod haft samme Virkning som her i det gamle Kongerige det at hense i

uskiftet Bo, og det er fastslaaet her i Lovforslagets § 6, at en saadan testamentarisk Disposition skal anses som hjemlende den efterlevende Ægtefælle Ret til at hense i uskiftet Bo. Ellers vilde Forholdet jo have været det, at det vilde have været umuligt i de sønderjydske Landsdele at undgaa Skifte og Deling straks ved den først afdøde Ægtefælles Død. Medens i den tyske Tid den ene Ægtefælle kunde indsætte den anden til Universalarving, uanset om der fandtes tvangsarveberettiget Afkom eller ej, og disse ikke kunde gøre noget Krav gældende mod Boet som saadant eller Boets enkelte Bestanddele, men kun havde Krav paa Værdien af Halvparten af den lovlige Arvepart i Medfør af Bürgerliches Gesetzbuch's Bestemmelser, saa vilde nu efter den danske Arverets Indførelse Ægtefæller være afskaaret fra forlods at raade over større Dele af Boet end $\frac{1}{3}$ i det Tilfælde, hvor ingen Livsarvinger findes, og $\frac{1}{6}$, hvor Livsarvinger findes. Her indføres det nu altsaa, at naar blot saadanne testamentariske Dispositioner træffes før 1. Oktober 1922 for de Ægteskabers Vedkommende, hvor den bestaaende Ordning opretholdes, sikres disse mod Skifte og Deling ved den først afdøde Ægtefælles Død. Landstingsudvalget har i sin Betænkning udtalt, at da den efterlevende Ægtefælle efter den hidtil gældende testamentariske Dispositionsret ikke bliver Arving, selv om Testamentet maatte bruge dette Udtryk, men kun faar Udbyttet og Raadighed over Boet, saa maa vel heraf følge, at der ikke kan kræves Arveafgift af Boet før efter den længstlevende Ægtefælles Død, eller naar Boet skal skiftes i Anledning af, at den efterlevende Ægtefælle indgaaer nyt Ægteskab. Jeg vil meget gerne henstille til den højtærede Finansminister, hvis det er Ministeren muligt i Øjeblikket, at udtale sig om Holdbarheden af denne Landstingets Opfattelse, thi Forholdet er jo det, at Hensiden i uskiftet Bo efter gældende Lov her i Landet er arveafgiftsfri, og derved, at man ikke har haft noget juridisk Ækvivalent for Hensiden i uskiftet Bo for de Ægteskabers Vedkommende, der hviler paa gesetzliches Güterrecht efter Bürgerliches Gesetzbuch, medens man i Praksis i Virkeligheden har haft det samme gennem Universalarvingsbestemmelsen, er der altsaa opstaaet dette Forhold, at der i de sønderjydske Landsdele faktisk vilde blive indført en Særbeskatning, som under lignende Forhold ikke findes Nord for den gamle Grænse. Der er i Lovforslagets § 3 truffet fuldt ud betryggende Foranstaltninger med Hensyn